

Kapitola 5

Notch porovnal adresu, kterou mu dal Josh, s nápisem na pouliční ceduli. Souhlasilo to. Zabočil do ulice, když v tom musel strhnout řízení, aby se vyhnul autu, které projelo tryskem kolem něj.

„No, paráda. To tady každý jezdí jako šílenec?“

Joshova odpověď z telefonu v jeho kapse byla příliš tlumená, než aby jí bylo rozumět.

Zaparkoval vypůjčené auto na parkovacím místě před domem uprostřed bloku a vypnul motor. Když vystoupil, ucítil svěží noční vzduch. Z kapsy vytáhl svůj zlatý iPhone.

Tam se na něj díval Joshův kostičkovaný obličej. „Už tam jsme?“

Notch natočil telefon na dům. „Je to ono?“

„Ano. To je můj dům. Pojďme.“

„Myslím, že bude nejlepší, když ty novinky o tom, co se stalo, povím rodičům já.“

„Nezáleží na tom, co jim řekneš; stejně je to vyděsí. Ale můžeš mě přece dostat zpátky do mého těla, že?“

„Myslím, že ano.“

„Ty myslíš?“

„Vím to.“

„Pak bude všechno v pořádku.“

Notch došel k hlavním dveřím a zazvonil na domovní zvonek. Světla uvnitř domu pořád jasně svítla, takže neměl strach, že by tak pozdě v noci jeho rodiče vzbudil.

Pár minut počkal a pak znovu zazvonil na zvonek.

Po chvíli, když ke dveřím stále nikdo nepřicházel, vytáhl Joshe ze své kapsy. „Nikdo se neozývá.“

Joshův kostičkovaný obličej se sraštil. „Měli by být doma. Kolik je hodin?“

Notch se podíval na hodinky. „Asi devět třicet.“

„Co je za den?“

„Pátek.“

„Je první pátek v měsíci?“

Notch chvíli přemýšlel. „Ano.“

„Tak to jsou dnes moji rodiče v kině. Přijedou až pozdě v noci. Ale Becky by měla být doma.“

„Kdo je Becky?“

„To je slečna na hlídání. Zkus ještě jednou zazvonit.“

Notch tedy zazvonil na zvonek a oba pár minut čekali.

Pak se podíval na Joshův obličej. „Jsi si jistý, že tam je?“

„Ano, to jsem. Na příjezdové cestě by mělo být její auto.“

Notch se podíval na prázdnou příjezdovou cestu a držel před sebou telefon, aby to viděl i Josh. „Není tady.“

„Kde by mohla být?“

Notch se snažil něco zahlédnout přes tónovaná skla vedle dveří. Přes to tmavé tónování ale nebylo nic vidět. Naštěstí okna nade dveřmi byla dokonale průhledná.

„Zvednu tě, aby ses mohl skrz to okno podívat dovnitř. Řekni mi, jestli něco uvidíš.“

Zvednul tedy telefon, a v tom Josh vykřikl překvapením. „Je svázaná!“

„Cože?!“

„Becky leží na podlaze v předsíni a vypadá to, že je svázaná.“

Notch zkusil vzít za kliku u dveří. Nebylo zamčeno.

Otevřel dveře a pomalu vstoupil dovnitř. Dívka na podlaze se na něho podívala a začala panikařit, přestože s páskou na ústech nemohla moc nahlas křičet.

Notch k ní přispěchal a sklonil se. „To je v pořádku. Jsem přítel.“

Když se uklidnila, jediným rychlým pohybem jí strhl lepicí pásku z pusy.

„Ti malí chcípáci mi ukradli auto...“ V tom přestala mluvit a její obličej se zkroutil bolestí, jakmile mozkové receptory zaregistrovaly, že jí právě strhl pásku z úst. „Au!“

Začal jí sundavat i pásku omotanou kolem jejích rukou. „Tušíš, kam mohli jet?“

„Vsadím se, že na vyhlídkovou jízdu.“

„Oni neříkali, kam mají namířeno?“

„Především byli ti hoši dost divní, ale Josh mlel pořád něco o nějakém kokpitu a vysvobození bratra. Kdo ví, o co těm poděsům jde? Vím ale, co se stane, až se mi dostanou pod ruku.“

Notch přestal odmotávat pásku. „Co máš v plánu dělat?“

„Nejprve ze všeho zavolám poldy.“

Notch zavrtěl hlavou. „To nejde.“